

alle de Secter og Partier, som nu meget stærkt udvikle sig; thi den Orden, som hidtil har været i Statskirken, forekommer det mig, er bleven til en Uorden, idet man har overført det Materielle paa det Aandelige og Evtige. Saaledes troer jeg rigtignok, at man er kommen dertil, at Orden er bleven til den største Uorden, naar til Exempel alle Landets Indbyggere blive tvungne til at gaae i Kirke, lade deres Børn døbe og gaae til Alters hos en bestemt Præst, uden Hensyn til deres eget Dunst eller Trang. Alle, som have det simpleste Overblik over det Aandelige, ville dog kunne skjønne, at det er den største Uorden, at Folk skulle tvinges til at bruge og derved misbruge det Hellige, som de bagefter belee og spotte med.

Nu er der i dette Lovforslag ogsaa en Ting, ved hvilken man vil indføre en vis Orden, som jeg ogsaa er bange for netop vil blive til en Uorden. Der er nævnt i Motiverne, at de Paagaaende skulle betragtes som Medlemmer af den Præsts Menighed, de søge; men dette mener jeg slet ikke kan lade sig strengt gennemføre. Jeg har slet ikke Noget imod, at man betragter dem som hørende til den Menighed, hvis Præst de søge, men, at man vil have det saaledes bestemt, som der er udtalt, troer jeg ikke gaaer an. Dette troer jeg ogsaa, at man selv har følt, thi der staar et andet Sted i Motiverne til Lovforslaget: „saaledes maa det ogsaa meget bestemt holde paa, at Overgangen fra en Menighed til en anden eller fra Forbindelsen med en Præst til Forbindelsen med en anden“. Deraf seer man, at man har følt, at det ikke kunde gaae an at holde paa Overgangen fra en Menighed til en anden, men at det derimod meget rigtigt er udtrykt: fra Forbindelsen med en Præst til Forbindelsen med en anden; thi det er jo slet ikke Menighederne, der søge at blive forbundne, men det kan meget ofte være Tilfældet, at Præsterne boe langt fra hinanden, og at de ikke føle sig tilfredsstillende ved at søge den nærmeste Præst, at de saa maa tage til den længere bortfjernede, og saaledes kun ville komme i meget liden Berørelse med hans Menighed. Det vil saaledes ved mange Leiligheder være langt lettere at faae Præsten til at rejse hen til det Sted, hvor de

kirkelige Forretninger skulle fuldbyrdes, og jeg troer derfor, at man skulde see hen til de virkelige Forhold, hvorledes de gerere sig, og det vilde derfor være meget ønskeligt, hvilket allerede er udtalt, at det ved en Bestemmelse i Loven blev tilladt at bruge Sognets Kirke, da det ellers maa føre til, at man bliver nødt til at lade de kirkelige Handlinger forrette i Husene. Der er ogsaa en anden Sætning i Loven, som jeg heller ikke troer er heldig, og det er, naar der staar, at der for Fremtiden ikke alene skulde offres til Præsten; men ogsaa til Skolelæreren, naar Medlemmer fra en Menighed søgte til en anden; thi, fordi man kommer i Berørelse med Præsten, derfor kan det godt være, at man ikke kommer i Berørelse med Skolelæreren. Vi have ogsaa seet, at der paa et andet Sted har været megen Uoverensstemmelse med Hensyn til det, der findes i Loven om, at Communerne skulde bære den Byrde, som fulgte af Udtrædelsen af Enkelte eller Flere i Sognet. Jeg mener, at dette vil ordne sig af sig selv. Jeg mener, at de Folk, som søge andetsteds hen, skulle ligesuldt bære deres Byrde til Skolelærerne, hvor de boede. Derfor vil jeg meget ønske, naar det kunde gaae an, at det, som er anført her i § 6 om Præsten, kunde blive, som det var, men at det, som Paragraphen indeholder om Skolelærerne, kunde forandres derhen, at de kom til at staae i samme Forhold til Skolelærerne som hidtil, men derimod ikke fik Noget at gjøre med Skolelæreren i det andet Sogn, hvor Præsten boer. Vil saa noget Medlem have en Tjeneste af ham, saa bliver det en Sag, han selv maa afgjøre med den nævnte Skolelærer.

Lindberg: Endskjøndt det er langt fra, at jeg finder mig ganske tilfredsstillt ved Enkelthederne i dette Lovforslag, saaledes som det foreligger, kan jeg ikke nægte, at det har glædet mig meget at see det saavidt fremmet, at vi kunne vente, at det kan blive til Lov. Jeg skal derfor ikke alene for min egen Person afholde mig fra at stille Ændringsforslag til 2den Behandling, men ogsaa tilraade de andre Rigsdagsmænd at afholde sig derfra, for at vi kunne være visse paa at faae Loven ud, saaledes som den nu er foreslaaet. Naar der navnlig er gjort